

1. *Královny se představují*

„**M**ůžeš mi to pohlídat?“ obrátila se s nadějí v hlase na spolužačku sedící na lavičce u dveří.

„Prosím,“ dodala omluvně, když zaznamenala udivený pohled dívky, která na novou tvář třídy překvapeně vzhledla.

Ella Kleinová se však nepozastavila nad samotnou žádostí. Necvičící dívky často hlídaly hodinky, mobilní telefony a jiné cennosti těm, které nic neomlouvalo z pravidelného pohybu v tělocvičně či na školním hřišti.

Ella nevěřícně hleděla na předmět, který jí Anna Kamínková vložila s velkorysou důvěrou do drobné

dlaně. Měla pocit, že něco tak krásného nikdy neviděla anebo to s určitostí ještě nedržela v ruce. Plně se ponořila do toho překvapivého prožitku a skoro se bála pohnout i dýchat. Nevníkala ruch a hluk štěbetajících spolužaček připravujících žíněnky, míče a tělocvičné náradí. Jako by se zastavil čas.

Ale on se nezastavil, dokonce ani na chvíli nezpomalil, jen změnil svůj směr a smysl. Nikdy pak už nebylo nic jako dřív. To tenkrát Ella ještě nevěděla. Ani žádná z dívek, kterým bylo dopřáno stát se součástí jejich osobního a podivuhodného příběhu KRÁLOVEN BÍLÉHO PRSTENU.

Když se vzpamatovala, vyhrkla jedním dechem: „Kde jsi ho vzala, Aničko? Kdo ti ho dal?“

Další zvědavé otázky přerušil ostrý hvizd píšťalky volající dívky k nástupu. Tělocvikářka neměla ráda zbytečné loudání, otálení, zdržování ani následné výmluvy. Na odpovědi si tedy bude muset počkat nejméně do přestávky. A kdo vlastně ta nová vůbec je?

Ella Kleinová odpoutala pozornost od své poctěné dlaně, kterou pro jistotu sevřela, a zadívala se na

spolužačku houpající se ladně na kruzích. Gumička z ohonu se jí zrovna sesmekla a lesklé hnědé vlasy začaly Anně v pravidelném rytmu povívat kolem obličeje. Oči lemované hustými řasami jen zářily, jak si ten let dopředu a dozadu, jen sem tam odraz, užívala.

„Je hezká,“ pomyslela si Ella, „ani nevypadá namyšleně. No ještě aby! Přistěhovala se z menšího města a do jejich školy nastoupila teprve před týdnem. Však uvidíme, co se z ní vyklube za pár měsíců! Máme s tím už u nás ve třídě svoje zkušenosti!“

Mimoděk stiskla pěst a řada ozdobných kovových výčnělků jí přitom zatlačila do dlaně. To Ellu přimělo ruku rozevřít a prozkoumat onen dočasně svěřený poklad – velký, skoro královský PRSTEN.

Ella si prsten prohlížela s rostoucím zaujetím. „Tady ta část vypadá jako víčko, které by se dalo otevřít. Na co to může být?“ přemýšlela.

Byla to postavou drobná dívka, v současnosti nejmenší ze třídy, myšlením však bystrá a pohotová. Její dlouhé, rovné, světlé vlasy, modré oči a roztomilý obličej s pěkně tvarovaným malým nosíkem vyvolávaly

Anička

obdivné reakce většiny lidí, kamkoliv Ella s maminkou přišla. Sama si však nijak nezakládala na svém vlastním rozkošném vzhledu, ale zajímal ji především život kolem ní. Rychle se nadchla pro každé dobrodružství, rádění a legraci.

Maminka o ní občas láskyplně říkala: „Ella, to je takové naše třestiprdlo!“ A tatínek dodával: „Jsem rád, Elli, že nejsi z cukru a nebojíš se! Možná občas zabloudíš, ale rozhodně se ve světě neztratíš!“

Teď však Ella nebyla rozlitaná, rozptýlená ani roztěkaná. Byla naopak naprosto soustředěná a připravená zjistit o neobvyklém prstenu, jeho dárci i nositelce VŠE.

„Au, noha!“ zasykla bolestí, když příliš brzy a ještě poměrně vysoko seskočila ze šplhací tyče.

„Můžeš s tím kotníkem hýbat, Karolíno?“ ptala se s obavami tělocvikářka.

Mohla, ale upřímně, ani by jí nevadilo, kdyby nemohla. Dočasné nehybnosti, či dokonce sádry se neděsila. Již od minulého roku si v hlavě sprádala lákavý případný pórurazový plán: uvelebila by se v poho-

Ella

dlném křesle v obýváku, nohu podepřela stoličkou, podložila polštářem tak, jak to viděla u dědečka, a zachumlala by se do měkoučké kárované deky.

A čekaly by ji blažené hodiny a hodiny čtení... Čtení a ticha, které by doma, ve všední dopoledne, přerušovaly jen starostlivé kroky babičky nesoucí vnučce bylinkový čaj s pořádnou lžící medu, oloupaný a na dílky připravený pomeranč a kousek čokolády pro rychlejší hojení čehokoliv...

Ach, to by byla lebeda!

„Běž si, Kájo, sednout do konce hodiny na lavičku, pak uvidíme, jestli ti kotník oteče nebo je to spíš naražená pata,“ vytrhla Karolínu z příjemných úvah učitelka.

To, co by bylo pro druhé noční můrou – hodiny v klidu, tichu, víceméně o samotě a s knihou! – mělo pro Karolínu Neuwirthovou příchut' a podobu odměny. Od první třídy navštěvovala knihovnu a dnes se nevyhýbala ani knihám starým několik desetiletí. Nezalekla se jiného jazyka, který se postupně vzdaloval tomu dnešnímu, a naopak si jiný slovosled, gramatiku i některá pro ni nová neznámá slovíčka téměř vychutnávala.

Celou jednu stěnu v jejím pokoji tvořila knihovna. I přesto musel tatínek každý rok přidělat ještě další poličku pro nové přírůstky. V okolních antikvariátech tu

usměvavou, klidnou dívku s oříškově rezavými vlasy dobře znali a schovávali pro ni opravdové knižní poklady. Karolíně voněly starým papírem a její mamince spíše páchly mírnou zatuchlinou.

Karolína se belhala na lavičku. Dnes na ní posedává kupodivu jen Ella, která po zánětu průdušek stále trochu pokašlává. Obvyklé „omluvenkářky“ asi u přísné učitelky tělocviku nepochodily.

„Podívej, co mám!“ nevydržela Ella nepochlubit se cizím peřím.

Zraněná cvičenka překvapením skoro zapomněla na vlastní bolest.

„Anička, ta nová, mi ho dala pohlídat! Ale zajímalo by mě, kde ho vzala. Kdo jí ho dal? Proč nosí něco takového do školy?“ brebentila Ella o sto šest. „Vždyť každý hned vidí, že to není kočičí zlato, ale opravdový a dost zvláštní prsten!“

„To si piš, že to není žádný obyčejný prsten,“ zamyšleně pronesla Karolína otáčejíc jej přitom v prstech. A s jistotou sečtělé dívky dodala: „Jde totiž o prsten JEDOVÝ!“

Karolína

2.

Přijmout poselství není jen tak

„**N**o tak si pozvi všechny kamarádky v neděli odpoledne k nám domů,“ navrhla Aničce maminka, když ji dcera už více než hodinu mořila s otázkami o záhadném prstenu.

„Díky, mami!“ Anička se zaradovala, že to všechny uslyší naráz.

„Ještěže už je čtvrtek, a ne teprve pondělí, to bych nevydržela,“ pomyslela si nedočkavě dívka a vyběhla před dům za Terezkou Ptáčnickovou. Spolu jim určitě každá hodina uteče mnohem rychleji.

Tereza chodila do mezinárodní školy na druhé straně města, ale bydlela ve stejném domě, do kte-

Obsah

1. Královny se představují.....	9
2. Přijmout poselství není jen tak	18
3. Vědět víc znamená více podstoupit	23
4. Cenu mají i věci bez cenovky.....	30
5. Příležitost ukáže, kdo jsi.....	37
6. Princové ještě žijí.....	46
7. Královny jsou vzácné	56
8. Druhá šance všechny pozvedá	64
9. Ne proti, ale pro něco	79
10. To nejdražší ztratit nelze	86
11. Poselství nových začátků.....	99